

paa Grund af Lovens uklare Formulering; men det er dog ingen Retfærdiggørelse af en Lov, at det i Praksis efter al Sandsynlighed ikke kommer til at gaa saa daarligt til, som det kunde efter Lovens daarlige Formulering. Det er jo ingen Retfærdiggørelse af en Lov, at Menneskene forhaabentlig ifølge Erfaringen her i Landet ude i vore gode Landkommuner, hvor Forholdene tidt er som i Frode Fredegods Tid, er saa gode, som de bør være; det er i alt Fald ingen juridisk Retfærdiggørelse af en Lov. Det er, som sagt, kun lovtekniske Mangler og Huller, jeg har villet gøre opmærksom paa, jeg har ikke paa nogen Maade villet kranke den højtærede Indenrigsminister; og naar han siger, at jeg lader mit Lys skinne, vil jeg blot bemærke, at der var ingen Jurister i Folketingets Udvalg, og der var, saa vidt jeg ved, heller ingen Jurister i Landstingets Udvalg — har der været det, kan jeg kun sige, at det maa være Jurister, som ikke er særlig kvalificerede til at redigere Lovparagraffer. Men Fordringerne til, hvorledes en Lovparagraf skal være affattet, Fordringerne til en Lovparagrafs Klarhed og Præcision er naturligvis forskellige, jeg kan altsaa konstatere, at den højtærede Indenrigsminister i den Henseende stiller meget mere beskedne Fordringer end jeg, og det er der intet at sige til.

De Spørgsmaal, jeg berørte, har efter min Formening slet ikke faaet nogen Besvarelse af den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Indenrigsminister maa endelig ikke tro, at jeg er en Krakiler, der kommer her og vil tage en storpolitisk Debat op. Paa ingen Maade, jeg har den største Respekt for Indenrigsministerens praktiske Sans og den Behjertethed og Beslutsomhed, hvormed han griber disse store vanskelige Problemer an, som vi har i denne Arbejdsløshedskrise. Jeg har slet ikke villet være paagaende, men har blot villet drøfte disse Spørgsmaal ganske sagligt og objektivt. Og skønt jeg er overordentlig modtagelig for Argumenter — der er overhovedet intet, jeg respekterer mere end et godt og velformet Argument, det bøjer jeg mig altid for uden Hensyn til, om det kommer fra et Medparti eller fra Modstandere —, kan jeg ikke se, at jeg er gendrevet her, de Spørgsmaal, jeg har stillet, har ikke faaet nogen Besvarelse.

Jeg ved godt, at det er Arbejdsanvisningskontorerne, der skal anvise; men hvis det nu er, som jeg sagde, saaledes, at der et Sted ligger en Herregaard med flere Provinsbyer i Nærheden, hvem anviser saa,

hvorfra de arbejdsløse skal tages og hvilke arbejdsløse? Fra de bedst egnede, siger man. Men naar de nu er lige godt egnede? Og Lodsejerens Ret? Jeg tvivlede ikke om, at han ikke kunde faa Planer og Overslag gratis, naar han vilde bruge sine egne Arbejdere; men er det Amtsudvalget, som skal fastsætte, hvem han skal tage imod af arbejdsløse for at faa disse Planer og Overslag gratis, og skal det ske uden Hensyn til, at han selv har Arbejdere, hvis Amtsudvalget skønner det? Skønnet i saa Henseende kan være forskelligt hos de forskellige Amtsudvalg i de forskellige Kredse, og jeg forstod paa den højtærede Minister, at det skulde overlades helt til Amtsudvalget. Det kan da ske, at der er et Amtsudvalg i en Kreds, som siger: Hvis Lodsejeren vil have de Planer og Overslag gratis, maa han overhovedet ikke anvende sine egne Arbejdere, men skal tage de arbejdsløse, som anvises ham, medens der i en anden Kreds bliver sagt: Værs'god, tag du dine egne Arbejdere, og først hvad du har Brug for udover dem, maa du tage paa den Maade, som vi anviser. Alt det staar der intet om i Lovforslaget. Nu siger den højtærede Minister, at det gaar nok i Praksis, og det tror jeg ogsaa. Men at det gaar godt i Praksis, fordi Folk i det praktiske Liv er fornuftige Mennesker, retfærdiggør ikke de formelle Mangler ved en Lovparagraf. — Det sidste Spørgsmaal, jeg fremsatte, nemlig om § 4 ikke er overflødig, hvilket jeg mener efter den Formulering, Paragraffen nu har faaet, træder endnu mere grelt frem end før, har den højtærede Minister ikke besvaret.

Jeg har, som sagt, slet ikke taget Ordet for at være Krakiler, men kun for at præcisere den principielle, lovtekniske Side af Sagen. Jeg vil paa ingen Maade hverken gaa imod eller anbefale noget imod det Standpunkt, som mine Partifæller har indtaget og gjort gældende gennem deres Ordfører; men jeg synes, at jeg her har anført tilstrækkelig gode Argumenter til at retfærdiggøre, at jeg for mit Vedkommende kunde foretrække ikke at stemme for Lovforslagets § 4.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling (se Tillæg B. Sp. 155)
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget (se Tillæg C)
vedtoges enstemmig med 101 Stemmer.